

Nr 888

Av fru **Kristensson**, om sänkning av statsbidraget till de allmänna försäkringskassorna.

(Lika lydande med motion nr 786 i Första kammaren)

Stockholm den 28 januari 1969

Astrid Kristensson (m)

Nr 889

Av fru **Kristensson** och fröken **Wetterström**, om en frivillig sjukpenningförsäkring för ålderspensionärer.

Såväl ur den enskildes som ur samhällets synpunkt är det önskvärt att en person så länge krafterna står bi har möjlighet att vara yrkesverksam. Många människor som kommit upp i folkpensionsåldern fortsätter också med förvärvsverksamhet. Ännu fler skulle säkerligen i stor utsträckning göra detta i den mån utrymme fanns på arbetsmarknaden och om inte bidrags- och skattereglerna lade hinder i vägen genom att redan vid låga inkomster orsaka kraftiga inkomstbortfall.

Även gällande regler för sjukförsäkringen avskräcker äldre människor från förvärvsarbete. Enligt bestämmelserna kan försäkrad efter ingången av den månad, varunder vederbörande fyllt 67 år eller dessförinnan börjat uppbära ålderspension, inte erhålla sjukpenning eller ersättning för sjukhusvård i mer än sammanlagt 180 dagar. Även om folkpensionen och den eventuella ATP-pensionen som kan vara intjänt måhända kan tillgodose det akuta försörjningsbehovet vid sjukdom, innebär förlusten av hela arbetsinkomsten en alltför stor ekonomisk påfrestning. ATP-pensionen har ännu inte på långt när löst folkpensionärernas ekonomiska problem och kan således endast i ett fåtal fall kompensera sjukpenningbortfall. För nästa budgetår beräknas nämligen att nära 920 000 folkpensionärer kommer att vara helt utan ATP. Av de cirka 350 000 personer som då lyfter ATP får många endast en liten sådan pension. Det stora antalet pensionärer utan ATP kommer att minskas ganska långsamt den närmaste tioårsperioden eller med 30 000 per år.

Enligt vår mening bör övervägas att låta dem som så önskar fortsätta att betala sjukförsäkringsavgift även efter 67 års ålder, varvid tiden för rätt att erhålla sjukpenning i motsvarande mån bör förlängas. Vi anser att det inte finns några skäl att förutsätta att ett försäkringskollektiv av förvärvsarbetande personer över 67 års ålder skulle få en ur försäkringssynpunkt så oförmånlig sammansättning att en dylik komplettering av den allmänna försäkringen vore ogörlig. Dels måste ju en sådan tilläggsförsäkring vi här föreslår vara tidsbegränsad, dels måste berörda försäkringstagare stå för en del av kostnaderna själva. Avsikten med en dylik tilläggsförsäkring är inte — lika litet som med annan allmän försäkring — att den skall baseras på ett premiereservsystem. Kostnaderna måste bäras solidariskt av försäkringstagarna inom hela den allmänna försäkringen. Det skulle med största sannolikhet inte innebära några större ekonomiska svårigheter, eftersom antalet försäkringstagare i 67-årsåldern och däröver skulle komma att utgöra bara en liten del av hela försäkringskollektivet.

Vi finner det önskvärt att 1961 års sjukförsäkringsutredning får i uppdrag att pröva frågan om en frivillig sjukpenningförsäkring för förvärvsarbetande ålderspensionärer. Vad gäller ovan nämnda tidsbegränsning vore kanske en tänkbar lösning att en dylik tilläggsförsäkring fick tecknas för tvåårsperioder, där möjlighet skulle finnas för den som vid utgången av en tvåårsperiod fortfarande är i yrkesarbete att försäkra sig för ytterligare en tvåårsperiod. Det förefaller rimligt att samma övergångstid skall gälla även i ett sådant system som i det nuvarande, nämligen att sjukpenning fortsätter att utgå i 180 dagar efter periodens slut.

Med stöd av ovanstående hemställas,

att riksdagen hos Kungl. Maj:t måtte hemställa att förevarande motion angående frivillig sjukpenningförsäkring för ålderspensionärer överlämnas till 1961 års sjukförsäkringsutredning för beaktande.

Stockholm den 28 januari 1969

Astrid Kristensson (m)

Karin Wetterström (m)
